

Arrest

**nr. 113 396 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake:

1. X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 4 juni 2013. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 12 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. VROMBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn van Servische nationaliteit, geboren te Prishtine op (...) 1974, op (...) 1990 en op (...) 1993.

Op 5 juni 2007 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 augustus 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd door verzoekster een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 1 juni 2007 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Diezelfde aanvraag werd nogmaals aan verweerder verzonden op 23 november 2007.

Op 7 juni 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2007 nam verweerder een beslissing tot niet-inoverwegingname van de voormelde aanvraag.

Bij arrest nr. 2821 van 22 oktober 2007 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 19 november 2007 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen.

Op 12 december 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Op 23 december 2008 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Tevens werd aan verzoekster en haar kinderen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster en haar kinderen hebben afzonderlijk een beroep ingediend tegen de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 februari 2009 diende verzoekster tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2009 actualiseerde verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2009 trok de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2009 in.

Op diezelfde dag verklaarde de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van 23 december 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk.

Bij arresten nrs. 26 923, 26 924, 26 925 en 26 987 van 4 mei 2009 heeft de Raad de afstand van geding vastgesteld.

Op 19 januari 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 15 mei 2012 heeft de arts-adviseur een medisch advies verstrekt inzake de medische problemen die door verzoekster werden ingeroepen in haar aanvraag ingediend op 3 januari 2009 (bedoeld wordt 23 december 2008).

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van 23 december 2008 ongegrond.

Op 12 juni 2012 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van verzoekster van 12 juni 2012 onontvankelijk. Op dezelfde dag werd een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie aan de arts-adviseur gevraagd te willen meedelen of de ziekte die wordt ingeroepen in het standaard medisch getuigschrift, gevoegd bij de actualisering van 17 februari 2009, te bestuderen in het licht van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur bracht die dag een medisch advies uit.

Op 25 oktober 2012 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 februari 2009 onontvankelijk doch ongegrond.

Op dezelfde dag gaf verweerder eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van tweede verzoeker (bijlage 13septies).

Op 16 november 2012 werd tweede verzoeker gerepatrieerd.

Op 29 januari 2013 heeft tweede verzoeker zich aangeboden bij de gemeente, hij verklaarde op 10 januari 2013 terug naar België te zijn gekomen. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 8 april 2013.

Op 11 februari 2013 hebben verzoekers een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2013 verklaarde verweerder ook deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Hiertegen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. De beslissing werd ingetrokken door verweerder.

Op dezelfde dag gaf verweerder aan eerste verzoekster en aan derde verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Ook deze bevelen werden ingetrokken door verweerder.

Op 4 juni 2013 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 februari 2013 opnieuw onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - §3, 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 29.05.2012 en 25.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf respectievelijk dd. 23.12.2009 en 17.02.2009. Betrokkenen leggen bij hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de

bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van G., J., ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 23.12.2009 en 17.02.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd 29.5.2015 en dd. 25.10.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5' van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 4 juni 2013 gaf verweerder aan eerste verzoekster en derde verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Op 23.10.2007 werd de asielprocedure van betrokkene afgesloten.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04/09/2012, aan haar [respectievelijk hem] betekend op 19.09.2012.

Dit zijn thans de vierde en vijfde bestreden beslissing:

“Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.; Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04/09/2012, aan haar [respectievelijk hem] betekend op 19.09.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, werpt verweerder op dat tweede verzoeker, G.I. gezien het feit dat hij was gerepatriëerd naar Servië, geen belang meer heeft bij zijn beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verweerder van 4 juni 2013.

In casu dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker na zijn repatriëring naar België is teruggekeerd en dat hij op 11 februari 2013, samen met zijn moeder en zijn broer, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft ingediend en dat hij tevens ook het voorwerp uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Zodoende heeft tweede verzoeker wel degelijk nog belang bij het beroep. De exceptie van verweerder kan ten deze niet worden aangenomen.

2.2. Wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, werpt verweerder een exceptie van gebrek aan belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster en derde verzoeker gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster en derde verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster en derde verzoeker langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekster noch derde verzoeker wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekers voeren specifiek ten aanzien van het bevel in hun derde middel geen schending aan van een hogere rechtsnorm. In hun eerste middel voeren ze wel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zoals *infra* aangetoond bij de bespreking van het eerste middel, acht de Raad een schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet aannemelijk.

Bijgevolg is het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het EVRM.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“11.1.1. In de bestreden beslissing leest men: “[...]”

11.1.2. De thans bestreden is quasi identiek aan de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 maart 2013, uitgezonderd van het feit dat nu telkens over twee medische aanvragen ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gesproken in plaats van slechts een.

De thans bestreden beslissing spreekt correct van een eerste medische aanvraag dat werd ingediend dd. 23 december 2009 en werd afgesloten door een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 mei 2012.

Daarnaast maakt verwerende partij gewag van een tweede medische regularisatie die zou ingediend zijn dd. 17 februari 2009 en afgesloten zou zijn dd. 25 oktober 2012. Als verzoekende partijen ten rade gaan in hun dossier kunnen zij noch deze aanvraag noch deze beslissing terugvinden.

Verzoekende partij heeft wel degelijk een tweede aanvraag ex artikel 9ter ingediend in het verleden, maar dit gebeurde op 12 juni 2012 en deze werd afgesloten op 4 september 2012.

Behoudens een vergissing van verzoekende partij kan zij enkel maar concluderen dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing de bal volledig verkeerd slaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Verzoekende partij heeft dan ook terecht vragen over de zorgvuldigheid waarmee de thans bestreden beslissing genomen werd. Hoe kan verzoekende partij nu met zekerheid weten dat verwerende partij wel haar dossier bestudeerd heeft? De thans bestreden beslissing handelt namelijk over een aanvraag en een beslissing waarvan verzoekende partij niet op de hoogte is.

Verzoekende partij meent dan ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin geschonden is.

11.1.3. Verder valt er in de bestreden beslissing te lezen dat de medische aanvraag van verzoekende partij dd. 11 februari 2013 dezelfde ingeroepen elementen bevat die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvragen dd. 13.12.2009 en 12 juni 2012 (verkeerdelijk 17.02.2009 in de thans bestreden beslissing).

Het is wel degelijk zo dat in de eerste aanvraag als aandoening van verzoekende partij quasi dezelfde aandoening werd ingeroepen, namelijk ernstig mentale en motorische beperking en epilepsie (meisje met duplicatie chromosoom 7 p.15.1 - HOX-cluster) maar dit is slechts een fractie van de aandoening waaraan de verzoekende partij thans lijdt. Thans kreeg Juliana er ook nog eens overloopdiarree bij.

Is het niet zo dat de mens en zeker ziektepatronen steeds evolueren en niet stilstaan? Kan een bronchitis, een ziekte die niet levensbedreigend is, ook niet evolueren tot een longontsteking, een ziekte die wel degelijk levensbedreigend is?

Hoe kan de verwerende partij nu stellen dat zij de ingeroepen elementen reeds beoordeeld heeft, terwijl de nieuw ingeroepen elementen dd. 11 februari 2013 van een totaal andere graad en ernst zijn?

Bovendien heeft Juliana namelijk een verhoogd risico op het ontwikkelen van tumoren - zoals de behandelende arts zelf stelt - het spreekt voor zich dat zij voortdurende behandeling en opvolging nodig heeft. Uiteraard is het ontwikkelen van tumoren zeer nefast voor de gezondheidstoestand en is dit wel degelijk levensbedreigend.

Het ziektebeeld van de verzoekende partij is geëvolueerd en behoeft intense medicatie en opvolging.

Nog een indicatie waaruit onmiskenbaar blijkt dat de ziekte onmiskenbaar ernstig is, is de duur van de behandeling. Juliana dient levenslang opgevolgd te worden. Bovendien is Juliana door haar handicap blijvend afhankelijk. Deze aandoening is dus in geen geval de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag van verzoekende partij. De stelling dat de thans ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist!

In die zin is de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

11.1.4. Het administratief dossier dat verwerende partij opstelde, onderschrijft tevens het standpunt van de verzoekende partij dat zij in Servië niet adequaat medisch kan behandeld worden voor de opvolging van haar aandoeningen, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiele motiveringsverplichting, artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Daargelaten de vraag of op datum van 17 februari 2009 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, of een actualisering werd ingediend van een vorige aanvraag tot medische regularisatie, stelt de Raad vast dat verzoekers zich inderdaad vergissen waar zij menen dat verweerder geen beslissing heeft genomen aangaande deze aanvraag dan wel actualisering. Het administratief dossier bevat een advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 oktober 2012 aangaande de voorgelegde medische stukken op 17 februari 2009 en diezelfde dag oordeelde verweerder dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond was.

Bijgevolg kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun betoog omtrent de zogenaamde onbestaande beslissing van 25 oktober 2012, noch in het feit als zou op 23 december 2009 de eerste aanvraag tot medische regularisatie zijn ingediend. Zoals blijkt uit het administratief dossier dateerde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 juni 2007 en had deze reeds betrekking op de medische situatie van het gehandicapt dochtertje waarbij ook tal van medische rapporten waren gevoegd aangaande de medische opvolging in Servië van het kind.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke rechtsbepaling, *in casu* artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verzoekers zijn van mening dat de aandoening van de minderjarige dochter die reeds het voorwerp uitmaakte van de eerdere beslissing van verweerder maar “een fractie” van de aandoening uitmaakt waaraan het kind thans lijdt. Ze wijzen erop dat het kind nu immers bijkomend ook aan overloopdiarree lijdt en dat de nieuw ingeroepen elementen in de aanvraag van 11 februari 2013 “*van een totaal andere graad en ernst zijn*”. Ze menen bijgevolg dat de stelling dat de thans ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag manifest onjuist is. Ze wijzen er tevens op dat ziektepatronen steeds evolueren en maken een vergelijking met een bronchitis die kan evolueren tot een levensbedreigende longontsteking. Ze stippen aan dat de minderjarige dochter bovendien een verhoogd risico heeft op het ontwikkelen van tumoren, dat ze levenslang moet worden opgevolgd en door haar handicap blijvend afhankelijk is.

De Raad stelt vast dat de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw gebaseerd is op de ernstige ziekte van de minderjarige dochter, die in hoofdzaak bestaat uit een genetische afwijking waardoor het kind een neuromotorische en mentale handicap heeft, aan epilepsie lijdt en met een chronische constipatie te kampen heeft, die dan weer aanleiding geeft tot chronische diarree (standaard medisch getuigschrift van dokter O. van 23 januari 2013). De eerdere beslissingen van verweerder van 29 mei 2012 en 25 oktober 2012, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, waren respectievelijk gebaseerd op de adviezen van de ambtenaren-geneesheren van 15 mei 2012 en van 25 oktober 2012. Uit deze adviezen blijkt dat telkenmale, bovendien door een andere ambtenaar-geneesheer, uitvoerig werd ingegaan op de medische voorgeschiedenis van het kind, op haar genetische afwijking, op de ernstige neuromotorische

en mentale handicap die daaruit voortvloeit, en op het feit dat ze aan epilepsie lijdt. In het advies van 15 mei 2012 verwijst de ambtenaar-geneesheer expliciet naar het rapport van dokter V. van 15 december 2009 die stelt dat "*l'atrophie cérébelleuse modérée reste stationnaire sans lésions focales*". Hij verwijst ook naar de rapporten van 10 juni 2010 en 5 augustus 2010 van kinderarts I. uit het Universitair Ziekenhuis van Gent die het probleem van de constipatie aanhaalt en het feit dat het meisje hiervoor de nodige medicatie (laxeermiddelen) en het nodige dieet moet krijgen. Hij erkent dat de ziekte van het kind een ziekte is die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien ze niet op adequate wijze behandeld wordt, maar stelt dat de nodige behandeling toegankelijk en beschikbaar is in Servië. Ook het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 oktober 2012 erkent de ernst van de ziekte en gaat uitvoerig in op de attesten van kinderneurologe B. van 15 februari 2007 en 23 november 2007 die opnieuw wijst op de genetische afwijking, op het hersenletsel en op de noodzaak aan orthopedische schoenen en bescherming tegen het vallen. In het laatst vernoemde attest wijst de arts erop dat bepaalde neurologische letsels reeds bestaan sedert de geboorte. De ambtenaar-geneesheer stelde in dit advies vast dat het kind ook in Servië medisch werd opgevolgd en daar werd gehospitaliseerd, hetgeen ook blijkt uit de talrijke stukken gevoegd bij de eerste aanvraag tot medische regularisatie van 1 juni 2007. De arts komt na uitvoerig onderzoek van de medische attesten en na verwijzing naar informatie over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in Servië tot dezelfde conclusie als de ambtenaar-geneesheer in het advies van 15 mei 2012.

De Raad kan verzoekers dan ook geenszins volgen waar zij aanvoeren dat deze eerdere beslissingen van verweerder weliswaar over de ernstig mentale en motorische beperking van het meisje gingen als gevolg van de genetische afwijking en epilepsie, maar dat dit "maar een fractie" zou betekenen van de huidige aandoening en dat de huidige aandoening "van een totaal andere graad en ernst zou zijn". Het blijkt heel duidelijk uit het door verzoekers gevoegde standaard medisch getuigschrift van 23 januari 2013 dat de arts het "nieuw" probleem van de chronische diarree koppelt aan het probleem van de chronische constipatie. De arts schrijft immers "*chronische diarree tgv chronische constipatie (overlooptdiarree)*". Daar reeds in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2012 werd verwezen naar de problematiek van de constipatie en het feit dat hiervoor laxeermiddelen worden gegeven, kan bezwaarlijk van een nieuwe aandoening van een totaal andere graad en ernst gesproken worden. Dit argument is niet ernstig.

Ook waar verzoekers wijzen op het verhoogd risico op hersentumoren, leest de Raad in het attest van kinderneuroloog F.F. van 8 juni 2010 "*een eerste NMR-hersenen toonde in het verleden een lobulair letsel cerebellair dat bij een controle NMR-hersenen verdwenen was.*" Nergens uit het administratief dossier blijkt dat deze situatie terug zou verslechterd zijn, te meer daar de bijlage van 8 mei 2012 van kinderneuroloog F. F. gevoegd bij het standaard medisch getuigschrift van 23 januari 2013, nog stelt dat "*op het geduplicateerde stuk ligt ook een HOX Cluster die in de literatuur in verband wordt gebracht met hersentumoren. Een controle NMR-hersenen op 05/03/2008 toonde dat dit letsel verdwenen was*". Ook de levenslange opvolging en de blijvende afhankelijkheid zijn elementen die reeds duidelijk bleken bij alle voorgaande aanvragen tot medische regularisatie. Verzoekers beschouwingen over een bronchitis die kan evolueren naar een longontsteking doet hier niet terzake en doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zouden worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers maken zich sterk dat het administratief dossier dat verweerder opstelde, het standpunt van verzoekers zou onderschrijven dat het minderjarig kind in Servië niet medisch kan behandeld worden. Zij getroosten zich echter in het geheel niet de moeite om ook maar enigszins aan te tonen over welke stukken het in het administratief dossier dan wel zou mogen gaan. Waar zij zich in de aanvraag om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel hebben beroepen op een rapport van de "International Disability Alliance" met aanbevelingen voor gehandicapten van oktober 2012 en op een jaarrapport van Servië gepubliceerd door Vluchtelingenwerk van juni 2009, die aangeven dat de toegang tot specialisten niet evident is en de kostprijs niet te veronachtzamen, moet de Raad echter vaststellen dat deze rapporten niet opwegen tegen de talrijke medische stukken die verzoekers hebben voorgelegd bij hun eerste aanvraag om medische regularisatie waaruit *in concreto* de behandeling die het kind in Servië genoten heeft, blijkt. Mochten verzoekers van mening zijn dat deze behandeling in het herkomstland geenszins adequaat was, dan is het noodzakelijk dat dit *in concreto* wordt aangetoond.

In zoverre verzoekers met hun verwijzing naar een mogelijke kost van de medicatie trachten aan te tonen dat de beslissing in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. t. het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05).

Tot slot merkt de Raad op dat volgens het EHRM een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst van verzoekster niet optimaal zijn, wat *in casu* niet is aangetoond, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoekers voeren in hun tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

11.2.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel

niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er a la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.² Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

2 R.v.St, BVBA Vedesca, nr. 43.526; Rv.St, Debelle, nr. 53.346; R.v.St, Van Oycke, nr. 56.026; R.v.St, Wintgens, nr. 65.657

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

11.2.2. De verwerende partij stelt dus dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte, reeds werd ingeroepen bij een vorige medisch aanvraag.

11.2.3. De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'de gezondheidstoestand'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar een woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de ernstig mentale en motorische beperking, epilepsie, mogelijkheid tot ontwikkeling van tumoren en overloopdiarree zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 11 februari 2013 (Cf. Supra).

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. 11.2.1.), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiele of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

3 L OPDEBEEK en A. COOLSAET, formele motivering van bestuurshandelingen. Brugge, Die Keure, randnummer 195

11.2.4. Ter zake kan ook verwezen worden naar arrest nr. 88 537 van 28 september 2012 in de zaak 97 975 / III. Het betreft een situatie waarbij de medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard omdat

de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens werd in de bestreden beslissing ook maar een woord gerept over welke 'ziekte' het precies zou gaan en waarom deze 'ziekte' niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw Raad was dan ook van mening dat de formele motiveringsplicht was geschonden.

11.2.5. Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoekers bij deze nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en bijlagen voorleggen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van G.J. ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvragen die ten gronde werden behandeld zoals blijkt uit de beslissingen van 29 mei 2012 en 25 oktober 2012.

Verzoekers menen dat het feit dat naar "de gezondheidstoestand" wordt verwezen, niet afdoende is aangezien het volgens hen een *minimum minimorum* is om de naam te vermelden en de reden waarom de precieze ziekte niet aanvaardbaar is. Zij menen dat ze niet met zekerheid kunnen uitmaken dat de bestreden beslissing over de aandoeningen van het minderjarig dochtertje gaat.

De Raad kan verzoekers hier niet in volgen. Door de verwijzing naar de voormalige ongegrondheidsbeslissingen van 29 mei 2012 en 25 oktober 2012, die aan verzoekers werden betekend (samen met de desbetreffende adviezen van de respectievelijke ambtenaren-geneesheren) en die zich overigens in het administratief dossier bevinden, is het overduidelijk dat het over de aandoeningen gaat van het dochtertje, zoals hierboven in detail beschreven. Zoals door verzoekers zelf aangeven, heeft het arrest van de Raad waarnaar zij verwijzen, betrekking op een geheel andere situatie, met name de situatie waarin verweerder een aanvraag onontvankelijk verklaarde omdat de ingeroepen "ziekte" volgens hem kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In dat dossier was de Raad van oordeel dat verweerder had nagelaten na te gaan of de ziekte eventueel een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien ze niet op adequate wijze behandeld wordt. Voor de volledigheid vermeldt de Raad dat andere arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is geenszins aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers voeren in hun derde middel met betrekking tot de beslissingen houdende een inreisverbod, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 van de vreemdelingenwet, *juncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Zij voeren ook de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Zij lichten hun derde middel toe als volgt:

De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel. Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is. Hiermee verduidelijkt verzoekende partij (sic) geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012: "[...]".

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het middel is ernstig en gegrond."

In hun derde middel voeren verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht tegen de beslissingen houdende een inreisverbod. Zij menen aangaande de inreisverboden dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door een maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers echter stellen "*de gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd*", kan de Raad niet volgen. De Raad volgt daarentegen verweerder die in de nota opwerpt dat de beslissing tot inreisverbod een afzonderlijke beslissing uitmaakt, ook al wordt deze samen met de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten in eenzelfde *instrumentum* ter kennis gebracht aan de betrokken

vreemdeling (RvS 10 oktober 2013, nr. 225 056). Bijgevolg blijft de onontvankelijkheid aangaande het beroep tegen de bevelen zoals *supra* aangetoond behouden.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen aanleiding geeft tot de vernietiging van de beslissingen houdende een inreisverbod.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de vierde en vijfde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen tot inreisverbod van de gemachtigde van 4 juni 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing tegen de beslissingen tot inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU